

DOPISY

DOPISY LAICKÉHO SDRUŽENÍ SV. DOMINIKA

Papež vysvětluje pojem "nanebevzetí"

V kázání na svátek Nanebevzetí Panny Marie vysvětloval papež blíže pojem "nanebevzetí". Řekl: "Ježíšova matka je nejhluběji vepsána do Kristova tajemství, a to díky své poslušné víře. Když dogma hovoří o jejím vzetí 'do nebe', nemyslí se tím nějaké místo ve vesmíru – hvězda nebo něco podobného.

Pod slovem 'nebe' myslíme něco mnohem většího, v našich omezených lidských pojmech těžko definovatelného. Slovem 'nebe' chceme říci, že Bůh nás ani ve smrti nenechává samotné, ale má pro nás místo – že máme místo v Bohu."

*převzato
z Res Claritatis*

Slovo pro církevní rok – Lk 11,1: **Pane, nauč nás modlit se.**

7. Pokorná prosba

Často jsme ho mohli vidět, jak se při modlitbě vzpíná k nebi jako šíp vystřelený do výše z napnutého luku. Jeho pevně spojené nebo lehce rozevřené ruce byly vzepjaty vysoko nad hlavou, jako by chtěl z nebe něco přijmout. Jak se věřilo, milost v něm narůstala, a vzdálen světu dostával pro řád, který založil, dary Ducha svatého, aby on a jeho bratři zakusili při blahoslavení cenu dobra a aby se vždy, i v největší nouzi, v hořkém smutku, při pronásledování, hladoví a žíznící po spravedlnosti a ve chvílích starostlivého soucitu, považovali za šťastné. Aby, horlivě zachovávající přikázání a plnice rady evangelia, mohli najít svou pravou radost. V takových okamžicích se svatý otec jakoby vzdaloval do svátosti a unikal do třetího nebe. Když se tak pomodlil, jednal jako pravý prorok, ať již kázal, poskytoval dispensi nebo napomínal své spolubratry.

V takovém modlení nemohl dlouho setrvat, byl tak obrácen do sebe, že se zdálo, jako by se vracel z daleké cesty, podobal se cizinci, jak bylo možné vyčíst z výrazu tváře a z jeho chování. Bratři ho slyšeli nahlas se modlit a jako proroka volat: „Vyslyš moje prosby, k tobě o pomoc teď volám, pozvedám své ruce k svatostánku tvé svatyně“ (Ž 28,2). Vlastním příkladem svatosti učil své bratry neustále se modlit a opakoval následující verše žalmů: „Dobrořečte Hospodinu všichni Hospodinovi služebníci, kteří stojíte v Hospodinově domě za nočního času“ (Ž 134,1). A dále: „Hospodine, k tobě volám, pospěš ke mně, dopřej sluchu mému hlasu, když tě volám! Jako kadidlo ať míří má modlitba k tobě, pozdvižení mých rukou jak večerní oběť“ (Ž 141,1-2).

*převzato z knihy Dominika Duky Škola vnitřní modlitby,
vydané nakl. Petrov v Brně r. 1991*

Misie v Litoměřicích

V neděli 1. srpna ukončila mše svatá v katedrále sv. Štěpána městskou misii, kterou v Litoměřicích uspořádali ve spolupráci s litoměřickou diecézí čeští dominikáni.

Přípravy

Už od 80. let je v mezi českými dominikány jasné vědomí, že je třeba v naší zemi dělat misie. Přes různé zkušenosti a setkání s jinými misijními skupinami v Evropě se postupně vytvořila základní koncepce našich misí a manuál pro jejich provádění.

Normálně se hovoří o evangelizaci. Bohužel se tohoto slova zmocnili různí pastorační aktivisté a stalo se synonymem pro běžné pastorační nebo kulturní aktivity farnosti. Naši první prioritou jsou lidé, kteří nepatří mezi návštěvníky našich bohoslužeb, kteří nemají katolickou víru, které farní aktivity nezasahují. Také nám nejde o to, vzbudit u nich jen zájem, nebo jen kladný dojem vůči Katolické církvi, ale přímo jim nabídnout katolickou víru. Abychom tyto cíle zdůraznili a nedocházelo ke zbytečným nedorozuměním, začali jsme pro pojmenování našich evangelizací systematicky užívat slovo misie.

Každá misie sleduje tři cíle: Co nejvíce lidí oslovit se svědectvím o Ježíši Kristu, co nejvíce lidí pozvat do Katolické církve a co nejvíce věřících povzbudit k evangelizaci.

Letošní misie v Litoměřicích byla už 10. v pořadí. Proč to byly zrovna Litoměřice? Misie se konají podle zájmu farářů nebo biskupů. O jejich konání se zpravidla rozhodne rok předem, aby byl čas na přípravu programu, týmu misionářů a samotných farností, se kterými budou misie spojené. Litoměřice zvolil biskup Jan Baxant poté, co se na něho obrátil fra Pavel Mayer OP s nabídkou, že uspořádáme misie v jeho diecézi.

Po tomto rozhodnutí začal Martin Rosenbaum s reálnou organizací a přípravou misí. Sháněl členy týmu, školil nové zájemce. Celkem se do misie podařilo zapojit kolem 50 misionářů (někteří byli na pár dní, většina však byla celý týden). Z dominikánské rodiny to byli 4 kněží, 1 jáhen, 3 bratři ze Slovenského noviciátu, 3 sestry dominikánky a 16 laiků sv. Dominika. K nim se připojilo 7 oázistů a další laici z farností, které spravujeme nebo kde jsme dělali misie předchozí roky.

Také biskup pověřil nového faráře Josefa Szeligu prací pro přípravu misí a sám si pro misie vyčlenil svůj čas. Místní farnosti se měly zapojit především modlitbou. Během misí místní farnosti konali stálou adoraci v kostele sv. Jakuba, pravidelně se účastnili všech akcí programu a akcí

vyjadřovali materiálně i slovně silnou podporu. Místní oázisti se připojili k misijnímu týmu. Tiskové středisko biskupství se staralo o informování sdělovacích prostředků.

Program misii se skládal ze dvou hlavních částí. První část obsahovala každý den jednu přednášku, kulturní zážitek – divadlo nebo koncert a otevřenou modlitební akci – adoraci se zpěvem a modlitbou chvály. Dva dny v týdnu se navíc konal den otevřených kostelů s komentovanou prohlídkou. Paralelně k tomu probíhal zvláštní program pro děti. Jeho cílem bylo oslovit spíše rodiče, než jejich malé ratolesti. Tato část měla umožnit co nejvíce lidem navštívit prostředí církve.

Druhá hlavní část spočívala v pokusu oslovit každého obyvatele města prostřednictvím letáčku, informačního stánku, osobního rozhovoru a návštěvy v bytě. V druhé polovině týdne jsme k tomu ještě připojili kázání na náměstí. Tato část měla naopak sloužit k tomu oslovit co nejvíce lidí venku, mimo kostel, osobním způsobem. Ve čtvrtek, pátek a sobotu jsme k ní připojili i pouliční kázání.

Misie

Vyrazil jsem na první průzkum už v sobotu večer. Ve městě se konal festival s názvem Slavnosti piva. Na Tyršově náměstí stojí podium, náměstí je plné tančících lidí, kterým k tanci hraje poprocková skupina. Obcháším město, přicházím do klášterní zahrady. Můj hábit vzbuzuje zájem skupiny dívek, ty se se mnou nejprve fotí a pak se samy dávají do hovoru. Mluvíme o víře.

V neděli odpoledne už vyrážíme všichni. Ten den jsem oslovil možná 20 osob a nikdo neodmítl hovor se mnou. V pondělí je pracovní den a lidé začínají více odmítat hovor, ale ne zas až tak drasticky. Je to zhruba desetina oslovených.

V úterý plynule oslovujeme lidi na ulici. Změnili jsme místo působení – dvě dvojice zůstávají na hlavním litoměřickém náměstí, jedna se pohybuje na severní straně starého města.

Středa je přestávka, aspoň pro ty, kdo na misiích jsou od začátku. Ti co přijeli až v pondělí, naopak sami pokračují v misii. Vyrážíme na Radobýl (vrch nad Litoměřicemi). Od kříže na jeho vrcholu se modlíme za celé město, žehnáme mu a také prosíme Boha o zrušení všech prokletí a rozvázání všech pout tmy, které jsou v tomto městě přítomny. Na kulturních akcích, odnášče a nakonec i na modlitbě je ve středu plno. To pak pokračuje až do konce misii.

Ve čtvrtek začínáme s kázáním na ulici. Dopoledne jsme si rozdělili úkoly – dva lidé řeknou o své cestě k víře, potom jáhen přečte evangelium,

já řeknu kázání a nakonec jeden z nás pronese výzvu k osobní modlitbě. Na prvním kázání je ještě patrný trochu i strach.

V pátek pokračujeme v kázání. Páteční kázání má bratr Ludvík OP – jáhen. Večer po přednášce se mě biskup Jan Baxant na to ptá, slyšel ho až ve své rezidenci. Já jsem přednášel na téma Křesťanství a jiná náboženství. Po přednášce za mnou přichází jedna paní s prosbou, je-li dostupný i nějaký kurs meditace. Na večer vybírám kostel sv. Vojtěcha, který je na trase místní mládeže, když přechází z jedné diskotéky do druhé. Jsme odhodláni v kostele zůstat až do jedné v noci. Jedna skupina adoruje a modlí se, druhá stojí před kostelem a zve dovnitř. Prochází několik mladých, zveme je dál. Jdu s nimi dopředu, krátce vysvětluji, kdo je skrytý pod „podobou chleba“ v monstranci. Klekáme, chlapani se modlí déle, než bych čekal, pak si berou citát z Písma sv. na papírku a vkládají do košíku předem napsanou prosbu. Takhle pokračujeme až do 23 hodin. Pak se s Valentinem vydáváme přímo na diskotéky. Vstupné se neplatí. V první diskotéce asi místní vyhazovač se diví, že jdu dovnitř oblečený v hábitu. I jeho zveme do kostela. Tam zní hlasitá hudba, nikdo netančuje, jen se mladí mezi sebou baví. Postupně obcházím stoly, zvu mladé a rozdávám různé letáčky Brněnské tiskové misie. Jen jeden hoch se chová „jako nepřítel“, ale mám dojem, že jde jen o postoj. V druhé diskotéce je situace podobná. Jeden hoch si mě chce nenápadně vyfotit, když jsem řekl, že klidně může, tak se se mnou fotí celá skupina mladých. V 23:30 jde kolem kostela skupina dívek, s kterými jsem mluvil na diskotéce. Jsou ale už silně opilé, a tak je nechávám projít, je zřejmé, že už nemá cenu pokračovat. Připojuje se k nám jeden místní hoch Jakub, je nepokřtěný.

V sobotu kážeme dopoledne. Litoměřické náměstí je ve srovnání se všedními dny poloprázdné. Dopoledne jdeme do místního jezuitského kostela, kde se koná cyklistická soutěž. Kostel patří Ústeckému kraji a hospodaří s ním Severočeská galerie, má ještě kostelní mobiliář. Před kostelem mě kolega z týmu, Valentin, upozorňuje, že tam viděl obrácený kříž na levé straně. V kostele zní nějaké techno, na ploše jezdí cyklisté, na boku se čepuje pivo. Kostel se dá volně procházet. Zdi jsou špinavé a celý interiér zaprášený. Už v kostele se dávají se mnou do hovoru různí lidé, co tomu říkám, co s tím církev udělá, kdy to církev prodala, jestli mě neuráží čepování piva v kostele. „*Co s tím uděláte vy? Jste místní, chodíte zde k volbám.*“, odpovídal Valentin lidem. Zde se nejvíce můžeme bavit o víře, rozdáváme letáky. Je zde více mladých, než bylo v pátek na obou diskotékách dohromady. Večer je závěrečná party. Přichází hosté, přišel i Jakub. Místní kněz Martin Davídek přichází s tím, že na ulici ho oslovili 3 lidé s prosbou o přípravu na křest.

V neděli končíme, na mši v katedrále se loučíme s místními, děkujeme za pomoc. Dále radím místním, jak na nás navázat. Aby se až do září opakovaně k misiím vraceli, aby nabízeli hovory o víře, v kterých by přednášející něco vysvětlil systematického a v druhé polovině odpovídal na dotazy sebrané anonymním způsobem. Aby přejmenoval svou farní kancelář na informační středisko, eventuálně byl někde jinde mimo farní prostory.

Čím byly misie v Litoměřicích zvláštní? Velkou vstřícností lidí, tím, že místní lidé prakticky nemají žádné předsudky proti Katolické církvi. Je to dobré znamení. Termín „kamenolom Páně“, který se běžně užívá, když se o severních Čechách hovoří, je velký katolický předsudek. Spíš bych litoměřickou diecézi nazval haldou vytěžené hlušiny, na které se pomalu uchycuje nový život.

RNDr. Jan Rajlich OP

převzato z <http://cirkev.wordpress.com/2010/08/06/misie-v-litomericich/>
upraveno a zkráceno

Slavnost sv. otce Dominika letos v Plzni probíhala jako obvykle – pro terciáře ve třech fázích (příprava slavnostního pohoštění, samotná slavná mše sv. a po ní setkání a konzumace připraveného pohoštění). Přece však bylo několik věcí jinak, alespoň pro mne. Předně jsem si díky květnovým oslavám 100. výročí založení naší farnosti Panny Marie Růžencové intenzivněji uvědomoval kontinuitu s našimi předchůdci a z ní plynoucí odpovědnost. Letos jsme se museli poprvé obejít bez pomoci naší sestry Josefy, kterou v dubnu k sobě povolal Pán. Tyto okolnosti mě vyprovokovaly k následujícím úvahám.

Jsem v Řádu už 12 let a z toho jste mne již potřetí pověřili službou představeného, poprvé tedy v době, kdy jsem byl dominikánským embryem (ne že bych se teď cítil o mnoho vyspělejší). Během té doby přešlo z našich řad do církve vítězné 13 bratří a sester. Za všechny (a nejen za oněch 13) se pravidelně modlíme. Některé z nich jsem neznal osobně, ale tři sestry zůstanou v mém srdci zapsány nesmazatelně. Všichni jste je znali, tak zavzpomínejme společně: Jednak sestra Norberta, která mě do řádu přijímala a pak byla i mým novicmistrem. Byla a je pro mne vzorem dominikánského laika, vždyť byla v Řádu skoro šedesát let (zemřela ve svých 78 letech v dubnu 2000).

To ji spojuje s další mně blízkou sestrou Anunciátou, která v Řádu prožila rovněž 60 let a zemřela téměř osmdesátiletá (v říjnu 2008). Vzpomínám na naše společné cesty do Plzně, kdy jsem byl od ní „vyučován“ její skromností a důvěrou. Obě tyto sestry prožily většinu svého dominikánského života v nepříznivých podmínkách totalitního režimu, jehož „moc“ okusila zejména Norberta dost tvrdě. Oproti těmto sestrám byla sestra Josefa mladíci (zemřela letos v dubnu v nedožitých 67 letech a v Řádu prožila 15 let), ale její vliv nejen na mne je rovněž nepominutelný a to nejen proto, že v posledních letech byla novicmistrem našeho sdružení. Její laskavost a vytrvalá modlitba mě povzbuzovaly a stále povzbuzují. Ve vytrvalost přímluv u Pána za nás všechny doufám ostatně u všech těchto sester.

Vzhledem ke klesajícímu počtu členů našeho Místního sdružení si dovolím jednoduchou statistiku. V současnosti je nás 32 členů (majících aspoň časné sliby), ale voličů (t.j. těch, kteří se navíc účastní života sdružení) je pouze 14. Náš průměrný věk je 61,8 let (nejstarší 92, nejmladší 24), ale voliči mají průměrný věk 63,0 let. To znamená, že účast na schůzkách z většiny neovlivňuje vysoký věk. Vždyť právě mezi pasivními členy máme hodně členů středního věku (mezi 30 a 60 lety je jich 10 a z tohoto počtu jde pouze v jediném případě o mimoplzeňského člena!). Z hlediska bydliště máme jen 4 členy mimoplzeňské (z toho dva voliče). Co se týče délky členství v Řádu (počítáno od prvních slibů) máme průměr 24,3 let (nejdéle 70, nejméně 3), mezi voliči je průměr 18,1 let.

Otázkou je, co můžeme dnešním věřícím nabídnout a zda žijeme tak, abychom byli důkazem prospěchu Řádu a LSSD pro jeho členy, zda jsme svědky naší víry a tradice tak jak tomu bylo u našich předchůdců včetně jmenovaných Norberty, Anunciáty a Josefy.

Prosím Vás o modlitby za nová povolání pro všechny větve Řádu, naše sdružení nevyjímaje. Také prosím o modlitby za správnou volbu nástupce sestry Josefy na postu novicmistra.

Vincenc

Další z katechezí svatého otce Benedikta XVI. věnovaná dominikánskému světcovi. (1. část)

Drazí bratři a sestry,

Po několika katechezích o kněžství a o mých posledních cestách se dnes opět vrátíme k našemu hlavnímu tématu, totiž k rozjímání o některých velkých myslitelích středověku. Posledně jsme sledovali velkou postavu svatého Bonaventury, františkána, a dnes bych rád mluvil o tom, kterého církev nazývá *Doctor communis*: tedy o svatém Tomáši Akvinském. Můj ctihodný předchůdce, papež Jan Pavel II. ve své encyklice *Fides et ratio* připomněl, že „církev právem vždycky pokládala svatého Tomáše za učitele myšlení a za vzor teologického bádání“ (č. 43). Nepřekvapuje, že mezi církevními spisovateli zmíněnými v *Katechismu katolické církve*, je po svatém Augustinovi svatý Tomáš citován více než všichni ostatní, celkem 61 krát! Je označován také jménem *Doctor Angelicus*, patrně pro své ctnosti a zejména pro ušlechtilost myšlení a ryzost života.

Tomáš se narodil mezi lety 1224 a 1225 na hradě, který vlastnila jeho urozená a zámožná rodina v Roccasecca poblíž Akvina, nedaleko proslulého opatství Montecassino, kam byl poslán rodiči, aby přijal základy vzdělání. O pár let později se přestěhoval do hlavního města Sicilského království, Neapole, kde Fridrich II. založil prestižní univerzitu. Tam se bez omezení, která panovala jinde, vyučovalo myšlenkám řeckého filosofa Aristotela, kterého mladý Tomáš poznal a jehož velký význam ihned vytušil. Především se však v oněch letech strávených v Neapoli zrodilo jeho dominikánské povolání. Tomáš byl přitahován ideálem řádu, který nemnoho let předtím založil svatý Dominik. Jakmile však oblékl dominikánský hábit, jeho rodina se postavila proti této volbě, a on byl donucen opustit konvent a strávit nějaký čas doma.

Roku 1245 již jako dospělý mohl znovu nastoupit svou cestu odpovědi na Boží povolání. Byl poslán do Paříže studovat teologii pod vedením dalšího světce, Alberta Velikého, o kterém jsme mluvili dříve. Albert a Tomáš uzavřeli opravdové a hluboké přátelství, osvojili si vzájemnou úctu a měli se rádi, takže Albert si přál, aby jej jeho žák následoval také do Kolína, kam byl poslán představenými řádu založit teologická studia.

Tomáš se tehdy seznámil se všemi díly Aristotela a jeho arabských komentátorů, které Albert podával a vysvětloval.

V té době byla kultura latinského světa hluboce stimulována setkáním s Aristotelovými díly, která dlouhou dobu nebyla známa. Šlo o spisy týkající se povahy poznání, přírodních věd, metafyziky, duše a etiky, a oplývající informacemi a intuicemi, které se jevily jako platné a přesvědčivé. Byla to celková vize světa vyvinutá bez Krista a ještě před Ním pouhým rozumem, a zdálo se, že se prosazuje v rozumu jako vize jediná. Seznámit se s touto filosofií a poznat ji, bylo tedy pro mladé lidi neuvěřitelně přitažlivé. Mnozí přijali s nadšením, ba dokonce s nekritickým nadšením tuto mimořádnou výbavu antického vědění, která velice slibně nabízela možnost obnovy kultury a otevření naprosto nových horizontů. Jiní se zase obávali, že Aristotelovo pohanské myšlení odporuje křesťanské víře, a odmítali ho studovat. Setkaly se dvě kultury: předkřesťanská kultura Aristotela se svou radikální racionalitou a klasická křesťanská kultura. Některé kruhy byly vedeny k odmítání Aristotela také způsobem, jakým tohoto filosofa prezentovali arabští komentátoři Avicenna a Averroes. Právě oni totiž předali aristotelovskou filosofii latinskému světu. Tito komentátoři například učili, že lidé nedisponují osobní inteligencí, ale že existuje jediný univerzální intelekt jako duchovní substance společná všem, která působí ve všech „jednotně“. Byla to tedy jakási depersonalizace člověka. Dalším diskutabilním bodem vynášeným arabskými komentátory bylo, že svět prý je věčný jako Bůh. Pochopitelně se rozpoutaly nekonečné dispute v univerzitním světě i v církevním prostředí. Aristotelovská filosofie se šířila dokonce i mezi prostý lid.

Tomáš Akvinský vykonal ve škole Alberta Velikého dílo zásadního významu pro dějiny filosofie a teologie, ba řekl bych pro dějiny kultury. Důkladně prostudoval Aristotela a jeho interprety a opatřil si nové latinské překlady řeckých originálů. Neopíral se tak už jen o arabské komentátory, ale mohl číst osobně originální texty a okomentoval velkou část aristotelových děl, přičemž rozlišoval to, co bylo pravdivé, od toho, co bylo pochybné či naprosto nepřijatelné, poukazoval na soulad s obsahem křesťanského Zjevení a používal rozsáhle a pronikavě aristotelovské myšlení při výkladech teologických spisů, které vytvořil. Tomáš Akvinský nakonec ukázal, že mezi křesťanskou vírou a rozumem existuje přirozená harmonie.

Toto byl velký přínos Tomáše, který v době střetu dvou kultur – době, v níž se zdálo, že víra musí ustoupit před rozumem – ukázal, že obojí jde pospolu, že to, co se rozumu jevílo jako nekompatibilní s vírou, nebyl rozum, a že nebylo vírou to, co se jevílo jako víra odporující pravé racionalitě. Vytvořil tak novou syntézu, která formovala kulturu následujících staletí.

Pro svoje vynikající intelektuální dary byl Tomáš povolán do Paříže jako profesor teologie na dominikánskou katedru. Tady také zahájil svou spisovatelskou tvorbu, která pokračovala až do jeho smrti a která v sobě má něco obdivuhodného: komentáře Písma svatého, protože profesor teologie byl především interpretem Písma, komentáře Aristotelových spisů, závažná systematická díla, mezi nimiž vyniká *Summa theologiae*, traktáty a pojednání různých argumentů. Při psaní jeho děl mu vypomáhalo několik sekretářů, mezi nimiž byl spolubratr Reginald z Piperna, který jej věrně následoval a s nímž byl spojen upřímným a bratrským přátelstvím, vyznačujícím se velkou důvěrou a důvěrností. To je pro světce charakteristické, že pěstují přátelství, protože je to jeden z neušlechtilějších projevů lidského srdce a má v sobě něco božského, jak vysvětluje Tomáš samotný v několika *qaestiones* své *Summa theologiae*, kde píše: „Láska je především přátelstvím člověka s Bohem a s bytostmi, které Mu patří“ (II, q. 23, a.1).

V Paříži však nastálo nezůstal dlouho. Roku 1259 se účastnil generální kapituly dominikánů ve Valenciennes, kde byl členem komise, která stanovila studijní program v řádu. Od roku 1261 do roku 1265 pak Tomáš pobýval v Orvieta. Papež Urban IV., který jej měl ve velké vážnosti, ho pověřil

složením liturgických textů pro svátek *Corpus Domini*, který slavíme zítra a který byl zaveden v důsledku eucharistického zázraku v Bolseně. Tomáš měl vytríbeně eucharistickou duši. Překrásné hymny, které znějí v liturgii církve při slavení mystéria reálné přítomnosti Těla a Krve Páně v Eucharistii, jsou výrazem jeho víry a jeho teologické moudrosti. Od roku 1265 až do roku 1268 sídlil Tomáš v Římě, kde pravděpodobně vedl *Studium*, tzn. řádový dům studií, kde začal psát svoji *Summu theologiae*.

Roku 1269 byl povolán do Paříže na druhý cyklus vyučování. Studenti byli pochopitelně jeho přednáškami nadše-

ni. Jeden z jeho žáků napsal, že Tomášovy přednášky navštěvovalo tak obrovské množství studentů, že je auly mohly stěží pojmut, a přidává osobní poznámku, že „zakoušel hluboké štěstí, když mu naslouchal“. Interpretace, kterou Tomáš dal Aristotelovi, nebyla přijata všemi, ale dokonce i jeho protivníci na akademickém poli jako např. Goffredo z Fontaines připouštěli, že nauka frátera Tomáše svou užitečností a hodnotou převyšovala druhé a sloužila jako korektivum nauk všech ostatních profesorů. Jeho představení jej - možná také proto, aby ho vymanili ze zapálených diskusí - poslali znovu do Neapole, aby byl k dispozici králi Karlu I., který chtěl reorganizovat univerzitní studia.

Kromě studia a výuky se Tomáš věnoval také kázání pro lid. A také lid rád přicházel, aby mu naslouchal. Řekl bych, že je opravdu velkou milostí, když teologové dovedou k věřícím hovořit jednoduše a vroucně. Služba kázání pak na druhé straně napomáhá samotným odborníkům v teologii ke zdravému pastoračnímu realismu a obohacuje jejich bádání vitálními podněty.

Poslední měsíce Tomášova pozemského života obestírá výjimečná, ba řekl bych tajemná atmosféra. V prosinci roku 1273 zavolal svého přítele a sekretáře Reginalda, aby mu oznámil rozhodnutí přerušit veškerou práci, protože během slavení mše svaté po nadpřirozeném vidění pochopil, že to, co až doposud napsal, bylo jen „kupou slámy“. Je to tajemná epizoda, která nám pomáhá pochopit nejenom Tomášovu osobní pokoru, ale také fakt, že všechno to, co o víře dokážeme jakkoli vznešeně a ryze myslet a říci, je nekonečně překonáváno velikostí a krásou Boha, jež nám v plnosti budou zjeveny v Ráji. Tomáš umírá několik měsíců poté, stále více upoutáván hlubokým rozjímáním, během cesty do Lyonu, kam se ubíral na Ekumenický koncil, svolaný papežem Řehořem IX. Zesnul v cisterciáckém opatství Fossanova, kde s velkou zbožností přijal viaticum. Život a nauku svatého Tomáše Akvinského lze shrnout v epizodě, kterou podávají tehdejší životopisci. Když se světec jako obvykle brzo ráno modlil před křížem v kapli svatého Mikuláše v Neapoli, zaslechl Dominik z Caserty, sakristán kostela, následující průběh rozhovoru. Tomáš se s obavami ptal, zda psal správně o tajemstvích křesťanské víry. A z kříže zazněla odpověď: „Mluvil jsi o mně dobře, Tomáši. Jakou odměnu si přeješ?“ A odpověď, kterou dal

Tomáš, je odpovědí, kterou bychom Mu i my, přátelé a učedníci Krista, vždycky chtěli dát: „Nic jiného než Tebe, Pane!“ (*Ibid.*, str.320).

*převzato z České sekce Radio Vaticana
Přeložil Milan Glaser*

Prosby o modlitby

a) *obecné (převzato z OPuscula):*

- ... za magistra řádu
- ... za zdárný průběh generální kapituly v Římě
- ... za nového pražského arcibiskupa Mons. Dominika Duku OP

- ... za otce provinciála fr. Benedikta OP a bratry zastávající provinční oficia
- ... za projekt přestavby pražského kláštera
- ... za nová povolání pro všechny větve dominikánské rodiny
- ... za naše bratry a sestry, kteří kdekoli na světě trpí kvůli výkonu své služby
- ... za apoštolské působení v médiích, především na internetu
- ... za projekt křesťanského knihkupectví OLIVA
- ... za nemocné členy, příbuzné a přátele dominikánské rodiny
- ... za naše bratry a sestry působící ve školství
- ... za naše bratry studenty ve Francii
- ... za znojenské mnišky, které hledají nový příbytek
- ... za projekt kláštera mnišek v Praze-Lysolajích
- ... za rozvoj teologie a křesťanské filosofie na Teologické fakultě v Českých Budějovicích
- ... za Postupovy v jejich těžké životní situaci
- ... za bratra Jana Pavla z LSSD, který je vážně nemocen

b) *speciální (MS Plzeň):*

- ... za našeho otce biskupa Františka
- ... za naši diecézi
- ... za farnosti (*úmysl o. biskupa na září*)
- ... za naše zemřelé členy známé i neznámé
- ... za naše nemocné členy
- ... za naše členy, kteří se nemohou dostavovat na společná setkání
- ... za naše členy, kteří s naším MS nejsou v kontaktu
- ... za naše představené a za Boží pomoc pro všechna důležitá rozhodnutí
- ... za našeho řádového asistenta otce Prokopa
- ... za farnost v Dobřanech
- ... za bratry v plzeňském konventu

... za farnost u Panny Marie Růžencové v Plzni
... za farnosti všech našich bratří a sester

Přejeme hojnost Božího požehnání:

Narozeniny

Zdislava Švarcová	18.9.1957
† Anna Antonína Hasmanová	21.9.1908
Zdislava Prošková	1.10.1925

Časné sliby

P. Augustin Prokop	29.9.1971
--------------------	-----------

Věčné sliby

P. Vojtěch Soudský	10.9.1982
Kateřina Hyláková	19.9.1997

Úmrtí

† Věra Anunciáta Pirnerová	3.10.2008
† Antonín Patrik Vlasák	4.10.1995

Svátek

Terezie (od Dítěte Ježíše) Šašková	1.10.
------------------------------------	-------

☺ **ZPRÁVY** ☹

Setkání rady **5.10.** v 15:30 hod.

Příští schůzka MS bude **5. října** od 16 hod.

DOPISY – informační měsíčník laiků O.P. Vydává Laické sdružení sv. Dominika – Místní sdružení Panny Marie Růžencové, Jiráskovo nám. 30, 301 54 Plzeň; <http://pmr.op.cz>; e-mail: j.horacek@centrum.cz.

Pouze pro vnitřní potřebu. Neprodejně. Odpovědný redaktor Jan Vincenc Horáček.

Příspěvky zasílejte na výše uvedené adresy. Redaktor si vyhrazuje právo příspěvky upravovat a krátit.